

[Hauch.]

vi har. Vi har ingen Garanti for, hvad det kan føre ud i. Naar jeg tænker paa, hvorledes den højtærede Undervisningsminister, da han talte i 1919, umiddelbart foran Genforeningen fortalte sig i Begejstring over den tyske Weimar-Forfatning og de Hæder og Rettigheder, den gav det tyske Folk, vil det vel ikke i Dag kunne siges at være nærgaaende at minde den højtærede Undervisningsminister og den højtærede Regering om, hvordan det gik med denne fortræffelige Weimar-Forfatning, hvor den er blevet af i Dag. Nej, lad os ikke pille ved Forfatningen. De Tider, vi nu oplever, opfordrer ikke dertil. Der er andre og betydningsfuldere Opgaver at røgte i vort Folk.

Vil man sammenligne det Forslag til et Etkammersystem, som her foreligger, med Etkammersystemet i de Lande, som det ligger os nærmest at sammenligne os med, Norge og Finland, kan en Sammenligning mellem dette Forslag og Norges og Finlands Grundlove i Virkeligheden slet ikke foretages. Naar det norske Storting træder sammen, deler Tinget sig straks i to Afdelinger, Lagtinget og Odelstinget; Sagerne behandles selvstændigt i disse to Ting; er der forskellig Opfattelse i de to Ting, træder Stortinget sammen til Afgørelse af Sagen, og der kræves da kvalificeret Majoritet paa $\frac{2}{3}$ af de afgivne Stemmer. I den finske Forfatning er der den Bestemmelse, at $\frac{1}{3}$ af Tingets Medlemmer kan bestemme, at et Lovforslag ikke maa blive Lov, forinden der har været afholdt Valg og det atter er blevet vedtaget, og naar det drejer sig om nye Skatter eller Optagelse af Statslaan, skal $\frac{2}{3}$ af de afgivne Stemmer være for Forslaget. Det her foreliggende Forslag er, det betænker jeg mig ikke paa at sige, et eksempelløst slet Forslag, dersom man ikke netop har sat sig til Opgave at indføre fuldkommen Diktatur over for et Mindretal, selv om dette paa 1 Medlem nær var lige saa stærkt som Fler-tallet.

Man har villet gøre gældende fra Regeringspartierne Side, at Landstinget i sit politiske Arbejde har lagt sig paa tværs af Folketingets Vilje og hindret et frugtbringende Lovgivningsarbejde. Dette er aldeles ikke i Overensstemmelse med de virkelige Forhold. Lige siden Parlamentarismens Indførelse her i Landet i 1901 har der været et solidt og støt Samarbejde mellem Rigsdagens to Ting. Selv med det privilegerede Landsting havde de skiftende Venstreregeringer et frugtbringende Lovgivningsarbejde i Tiden 1901—15, efter at

Parlamentarismen var indført. Ingen vil nægte, at vi her i Landet har en overordentlig stærkt udviklet Sociallovgivning; jeg minder om, at Grunden til denne Lovgivning blev lagt i Aarene 1901—15, og at Arbejdet er fortsat i Tiden 1915—35. Der er mange i vort Folk, som vil mene, at denne Lovgivning er udviklet til en Fuldkommenhed, der overstiger vore Kræfter i en økonomisk trang Tid, men ingen vil sikkert paa-staa i Dag, at vi paa disse Omraader har været for langsomme i Vendingen, heller ikke den høje Regering eller den høje Regerings Repræsentanter. Jeg minder om, at Love om Udstykning, Jordfordeling, Beskatning og Undervisningsvæsen saavel som om Retsvæsenets Modernisering og mange mange andre Ting er vedtaget under Tokammerssystemet. Det kan aldeles ikke med Sandhed hævdes, at vort Lands nuværende Tokammersystem har hindret et frugtbart Lovgivningsarbejde i vort Land. Havde man kunnet forudse de økonomiske Vanskeligheder, der udefra er kommet ind over vort Folk og dets Erhvervsliv i de senere Aar, burde der have været holdt langt mere igen fra Landstingets Side, end Tilfældet har været — vel at mærke, naar vi som nu har en Regering, der har saa svært ved at tilpasse Udgifterne efter de nuværende Indtjeningsmuligheder for hele Nationen.

Det er desværre ikke uberettiget at minde om, at Landstinget ogsaa har gjort en selvstændig Indsats i Lovgivningsarbejdet, hvor Arbejdsvevnen i det høje Folketing ikke har kunnet føre til et Resultat. Jeg skal indskrænke mig til at nævne et enkelt Eksempel, hvor Landstingets Indsats førte til Løsning af en Opgave, som baade til Skam og Skade havde været et Stridens Tegns gennem Aartier i vort Folk. Jeg tænker her paa Forsvarssagen. Jeg antager, at den højtærede Statsminister, som jo desværre paa Grund af Sygdom ikke kan være til Stede her i Dag, og som tillige er Forsvarsminister, i dette Øjeblik er taknemmelig for, at Landstinget løste denne Opgave. Jeg skal i denne Forbindelse nævne med Anerkendelse, at uden den højtærede Statsministers gode Medvirken i denne vanskelige Sag var den næppe blevet løst paa det paagældende Tidspunkt, og jeg skal tilføje, at det var med virkelig Glæde og med Følelse af fælles Samhørighed i Løsningen af en stor og vanskelig Opgave, at jeg saa de Herrer, der sidder til højre for mig her i Salen, rejse sig ved den endelige Afstemning om Forsvarssagen her i Tinget.

Det indirekte Valg og Vælgerkorpsets